

[Hjermind.]

danske Stat, og jeg undrer mig i Særdeleshed over, at Partiet Venstres Ordfører har en saadan Opfattelse. Jeg føler mig overbevist om, at disse Patentrettigheder vil have en Værdi i de allerfleste Tilfælde i Forbindelse med det Firma, der i Øjeblikket besidder dem, eller den Udnyttelse, der i Øjeblikket finder Sted, og jeg synes, at det maatte være Udgangspunktet for Drøftelserne om Patentrettighedernes Overgang.

Ogsaa jeg har den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup gav Udtryk for, at man ved Afhændelsen maa være opmærksom paa, at man ikke skaber et Monopol, hverken i den ene eller den anden Erhvervsgruppe, og jeg tror ogsaa, det er Synspunkter, som vil blive delt af den højtærede Minister.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup drog den Konsekvens af den højtærede Handelsministers Forhandling med Justitsministeriet, at det skulde være en Dommer, der skulde være Kommissarius. Jeg skal ikke indlade mig paa at gætte paa noget saadant, jeg synes ikke, man behøver at drage den Konsekvens. Man kunde lige saa vel drage den Konsekvens, at det skulde være en Embedsmand fra Justitsministeriet, hvilket jeg synes vilde være en rimelig Løsning.

Hermed skal jeg anbefale, at man undergiver Forslaget en Behandling i et Udvalg under Hensyn til de Bemærkninger, jeg har fremsat.

Robert Mikkelsen: Dette Lovforslag har, som det blev sagt ved Sagens Forelæggelse her i Tinget, en usædvanlig Karakter. Den højtærede Handelsminister oplyste, at Forslagets Vedtagelse faar Indflydelse paa, om og hvornaar de danske Værdier, som i sin Tid blev beslagnede i De forenede Stater, paa ny bliver frigivet, og den højtærede Handelsminister udtalte ogsaa, at Regeringen havde drøftet Lovforslagets Indhold og Form med Repræsentanter for de herværende engelske og amerikanske Legationer. I Dagspressen har det været anført, at Arbejdet med Lovforslaget endog var standset en Tid, fordi den amerikanske Repræsentant var bortrejst. De paagældende Magters Interesse for denne Lovgivning er kun naturlig, men den Sammenkædning med vore Dollartilgodehavender, som har fundet Sted, og den Indflydelse, som er udøvet under Forslagets Forberedelse, tyder ikke paa, at det er lykkedes Regeringen at skabe nogen særlig Tillid til vore Evner til selv at ordne disse Forhold, saadan som jo Paris-Aftalerne udtrykkelig forudser ved

deres Artikel 6, hvorefter det tilkommer Signatarmagterne selv under de Former, de maatte vælge, at tilbageholde eller likvidere tyske, fjendtlige Aktiver inden for hver sit Omraade.

Efter tidligere Opfattelse her paa Kontinentet — saaledes efter den sædvanlige Fortolkning af Haager-Landkrigskonventionen — ansaa man det som Hovedregel, at privat Ejendom ikke kunde konfiskeres, hverken under Krigens Gang eller bagefter som Andel i Erstatningsydelse. Den modsatte Opfattelse, den angelsaksiske, som under denne Krig ogsaa Sovjetunionen har tilsluttet sig, trængte i nogen Grad — som det ogsaa er blevet nævnt — frem efter forrige Verdenskrig, og nu har den baade paa dette Omraade og ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Krigsforbrydere sejret helt afgørende.

Naar man i Vesteuropa har kunnet slutte sig til denne de tre store, sejrende Nationers Betragtning, hvorefter altsaa et Lands enkelte Borgere med deres Ejendom i Udlandet — og til Dels ogsaa med Ejendom i deres eget Land — maa være direkte med til at betale den Skade, deres Land har forvoldt i Krigen, saa skyldes det utvivlsomt, at selve Krigen har ændret Karakter.

Naar Rousseau sagde, at Krigen maatte være et Mellemværende mellem Staterne og deres Hære, som de enkelte private Borgere kunde kræve at blive holdt uden for, saa svarede dette jo faktisk til Karakteren af hans Tids Krige. Over for den moderne totale Krig, og især i en Krig som den, det nazistiske Tyskland førte for Verdensherredømmet, kan med Rette andre Opfattelser gøre sig gældende. Vi ved, at ingen tysk, fjendtlig Ejendom kunde findes uden for det tyske Riges Grænser uden den tyske Regerings udtrykkelige Billigelse, uden at disse Aktiver var et Led i Krigsindsatsen, og uden at det i den senere Del af Krigen udtrykkelig var forudset, at de efter Krigen skulde danne en Reserve, som kunde muliggøre ny økonomisk Ekspansion og ny Aggression. Derfor konfiskeres disse Midler.

Efter Lovforslaget og efter Paris-Aftalerne konfiskeres tysk, fjendtlig Ejendom her i Landet til Afregning paa Danmarks Erstatningsandel, altsaa ikke blot — og ikke først og fremmest — til Udligning af vore allieredes Krav, men til Afskrivning paa vore egne.

Jeg vil gerne spørge, om ikke dette har ganske bestemte Konsekvenser med Hensyn til Bedømmelsen af vort Forhold til Tyskland^W gennem Besættelsesaarene.

Det er klart, at vi ikke nu kan konfi-